

B. NARİN AYMANDIR

ROMAN

WANDERLUST - 1
ÇERNOBİL KONTROL
PROJESİ

ulysses
yayıncıları

1.
BÖLÜM

WANDERLUST - 1
ÇERNOBİL KONTROL
PROJESİ

1. BÖLÜM

2004 ÇERNOBİL KONTROL PROJESİ

22.10.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 22 Ekim Cumartesi. Saat, 07.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin ilk günü. 21 Ekim, saat 01.23'te USA'dan kalkan uçakla Çernobil'e getirildik. Kontrolde görev alan ekip altı kişilik. İlk hafta çalışmalara güvenli bir şekilde başlamak için etrafı gezeceğiz ve tanımaya çalışacağız.

Profesör Harrison

25.10.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 25 Ekim Salı. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin dördüncü günü. Bugün, bulunduğumuz bölgeyi tanımak için ekibi ikiye böldük. A grubu; Aramis David Harrison, Hope Lowell ve Lola Sorandon'dan oluşuyor. B grubu ise Park Derwin, Drew Bennet ve Dareau Breyce'den oluşuyor. Bölgeyi analiz etmek için saat 07.15'te harekete geçtik.

Profesör Harrison

28.10.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 28 Ekim Cuma. Saat, 08.20. Çernobil Kontrol Projesi'nin sekizinci günü. Bulduğumuz bölgenin araştırmaları devam ediyor. Henüz dikkat çekici bir şey saptamadık. İkiye ayrılan ekip, inceledikleri her yerden numune

topladı. Toplanan numuneler laboratuvar ortamında incelenmek üzere USA'e gönderilecek.

Profesör Harrison

31.10.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 31 Ekim Pazartesi. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin on birinci günü. Bulduğumuz bölge temiz, herhangi bir yaşamsal faaliyete rastlamadık. Terk edilen yapılar tamamen bitki örtüsü altında kalmış durumda. Havadaki radyasyon miktarı tahminen azalmış olsa da hissedilir derecede bir ağırlık mevcut. Klimatologlarımız havadaki radyasyon miktarını ölçecek.

Profesör Harrison

11.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 11 Kasım Cuma. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin yirmi ikinci günü. 28 Ekim'de laboratuvara gönderilen numunelerin sonuçları iki gün önce elimize ulaştı. B grubunun Pripyat'in doğu kanadından aldığı numunede canlı organizmalara rastlandı. Dışkı örneği olarak tahmin edilen numunenin hangi canlıya ait olduğu kesinleştirilemiyor.

Profesör Harrison

15.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 15 Kasım Salı. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin yirmi altıncı günü. Bizden istenildiği üzere Pripyat'in doğu kanadından ilerlemeye başladık. Numunenin bulunduğu bölgenin ilerisinde yoğunlaşan çalışmalar, sonuç verinceye dek devam edecek.

Profesör Harrison

18.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 18 Kasım Cuma. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin yirmi dokuzuncu günü. Bugün, saat 17.00 sularında, doğu kanadında hareket eden bir varlığa rastladık. Ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Bu canlının vahşi bir canlı olduğunu düşünüyoruz. Gerekirse ekibe verilen silah ve kesici aletleri kullanacağız.

Profesör Harrison

20.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 20 Kasım Pazar. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin otuz birinci günü. Burada çok garip şeyler oluyor. Doğu kanadındaki araştırmalara son vermek zorunda kaldık. Hareket eden canlı bir daha görünmedi ancak izleniyoruz. Tüm ekip izlendiğimiz farkında... Tüm incelemeleri not tutmaya devam edeceğim.

Profesör Harrison

25.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün 25 Kasım Cuma. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin otuz altıncı günü. Hareket eden varlık, dün gece yarısı tekrar görüldü. B grubu üyesi Park Derwin, gece yarısı görünen varlığın ardından kayboldu.

Profesör Harrison

26.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 26 Kasım Cumartesi. Saat, 05.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin otuz yedinci günü. Park Derwin'i arama çalışmalarına birazdan başlayacağız. Grupları ayırmadan, birlikte hareket edeceğiz.

Profesör Harrison

26.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Arama çalışmalarından elimiz boş döndük. Park Derwin hâlâ kayıp. Herkes tedirgin ve korkuyor. Hope Lowell destek ekip için talepte bulundu. Park Derwin'i arama çalışmaları devam ederken bölgedeki çalışma faaliyetlerimizi durduruyoruz.

Profesör Harrison

27.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 27 Kasım Pazar. Saat, 21.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin otuz sekizinci günü. Doğu kanadındaki terk edilmiş parkta Park Derwin'in ceketine rastladık. Ceketin belirli yerlerine bulaşmış kan dikkatimizi çekti. Çalışma alanına döndük. Çevredeki aramalardan topladıklarımızı incelemeye devam ediyoruz.

Profesör Harrison

28.11.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 28 Kasım Pazartesi. Saat, 22.30. Çernobil Kontrol Projesi'nin otuz dokuzuncu günü. Bugün ceketi bulduğumuz parkın ilerisine doğru aramalara devam ettik. Parktan yüz metre ileride Park Dewin'e ait çakıyı bulduk. Yerdeki sürtünme izlerini takip ederek vardığımız nokta, eski bir fabrikaydı.

Fabrikaya girdiğimizde herhangi bir şeye rastlayamadık ancak Lola Sorandon'ın yanlışlıkla aktif hâle getirdiği makinelerden biri patladı. Ortamda yalnızca ikimiz bulunuyorduk ve patlayan makineden çıkan gaz, yoğun olarak üstüme geldi. Son anda patlayacağını fark ettiğim için Bayan Sorandon'ı geriye ittim ve onun geriye çekilmesini sağladım. Arama çalışmalarını fabrika üzerinde yoğunlaştıracağız. Yarın fabrikaya geri döneceğiz.

Profesör Harrison

01.12.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 1 Aralık Perşembe. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin kırk ikinci günü. Enstitü tarafından destek ekip gönderilmedi ve elimizdeki yetersiz malzemeden dolayı Park Derwin'i arama çalışmaları durduruldu. Şu an Çernobil'de yalnızız. Hareket eden canlıya karşı tamamen savunmasızız. Kamp alanında nöbet tutmaya başladık. Enstitünün çalışmalar bitmeden bizi buradan almayacağını düşündüğümüz için bölgede yarım kalan çalışmalarımızı hızlandırarak görevimizi tamamlayacağız ve buradan erken ayrılacağız.

Profesör Harrison

05.12.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 5 Aralık Pazartesi. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin kırk altıncı günü. Gökyüzü çok soluk, havadaki ağırlık tüm bedenime işlemiş durumda. Bir saat önce burun kanamasıyla uyandım. Durmaksızın devam eden çalışmalar nedeniyle yorgun düştüğümü düşünüyorum. Profesör Dareau Breyce ile bitkilerden aldığımız örnekleri kimyasal yöntemlerle incelemeye başladık.

Profesör Harrison

10.12.2004

Ben, Aramis David Harrison. Bugün, 10 Aralık Cumartesi. Saat, 06.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin elli birinci günü. Vücutumda bölgesel olarak görünen kızarıklar sağ bacağıma tamamen sardı. Gözlerimin akının yandığını hissediyorum. Vücutumdaki belirgin değişiklikler, diğerlerinin de dikkatini çekmeye başladı. Dikkatimi toparlayamıyorum. Kanımın sıcaklığını hissediyorum, kalbimin atışlarını duyuyorum...

Profesör Harrison

15.12.2004

Ben, Hope Lowell. Bugün, 15 Aralık Perşembe. Saat, 05.15. Çernobil Kontrol Projesi'nin elli altıncı günü. Bu defteri Profesör Harrison verdi ve not tutmaya devam etmemi istedi. Nedenini bilmediğimiz bir şekilde değişen davranışları, saldırganlaşan hareketleri sebebiyle kendisini gözetim altında tutmamızı istedi. Korkuyorum... Profesör iyi değil...

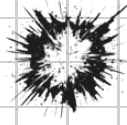
Profesör Lowell

18.12.2004

Ben, Hope Lowell. Bugün, 18 Aralık Pazar. Saat, 02.13. Çernobil Kontrol Projesi'nin elli dokuzuncu günü. Şu an nerede olduğumuzu bilmiyorum. Profesör Harrison'ın aniden Profesör Drew Bennet'a saldırması sonucu kamp alanından kaçmak zorunda kaldık.

Etrafımız yüksek ağaçlarla çevrili ve herkes çok korkmuş durumda. Drew Bennet'ın yaralanan bacağı, fazla kan kaybettiği için sarıldı. O, değişti... O, korkunç görünüyordu. Yanımdaki çağrı cihazı ile durumun ciddiyetini belirtip acil destek için ekip istedim. Aramis David Harrison'ın buradan uzaklaştırılıp tedaviye başlanması gerekiyor.

Profesör Lowell

“Ne zaman gelecek bu helikopter?” Lola’nın titreyen sesiyle söyledikleri tüm gözlerin ona dönmesine neden oldu. Hope, gözlerini titreyen kadının üstünde çok fazla tutamadan kaçırıldı. Ümitsizdi. İçinden bir ses, ikinci defa istedikleri destek ekibin gelmeyeceğini söylüyordu. Böyle düşünüyordu çünkü üç gündür bu ormanın içinde gizleniyorlardı. Buldukları bölge güvenli değildi. Hâlâ ne olduğu tespit edilemeyen bir canlının yanı sıra, ekibin lideri de has-talanmıştı. Ekip, Derwin’in kaybolmasından bu yana iyi değildi.

Hope, nefes alış verişleri düzensiz olan yaralı Drew’a baktı. Adamın sırtı ağaca yaslıydı; bir dizini kendine çekmiş, yaralı bacağını da uzatmıştı. Kirli bir elbise parçasıyla sarmak zorunda kalmışlardı yarayı ve bezin rengi artık kanın kırmızısını almıştı.

O an, Aramis’in Drew’a saldırdığı an tekrar canlandı gözlerinde. Kendini kaybetmiş gibiydi. Kızarık gözleri, morarmış göz altları ile korkunç görünüyordu. Masadan kapıldığı bıçağı iş arkadaşının bacağına acımadan saplamıştı...

Hope’un içi titredi. Kollarını omuzlarına sardı ve buraya geldiklerinden beri yaşadıkları her şeyi düşünmeye başladı. Derwin’in aniden ortadan kaybolması, kanlı ceketini bulmaları ve o ıssız fabrikadaki ürkütücü sessizlik... Buradan gitmek istiyordu. Hope gözlerini kapatarak dinlenmeye çalışsa da pek mümkün olmayacağını biliyordu. Uyumadan ayakta geçirdikleri bir gecenin daha sonunda ümitleri iyice tükenmeye başlamıştı. Herkes, Drew’un gittikçe kötüleşen hâline bakıp içlerinde yanan umutsuzlukla ölümünü beklemeye başlamıştı.

Sabaha doğru bitkin düşen bilim insanlarının kulaklarını dol-duran ses, sessizliği bir bıçak gibi yaran helikopterin sesiydi. Sesi duyan ilk kişi Dareau olmuştu. İşittiğine inanamaz bir şekilde ayağa kalkarak yüzünü gökyüzüne çevirmişti.

Titrek göz bebekleri görüş açısındaki gökyüzünün her bir noktasında geziniyordu. Kurtulacaklardı. “Çantayı ver!” diyerek Lola’nın üstüne atıldı hemen. Hızlı hareketlerle sırt çantasının fermuarını açtı ve içindeki işaret fişeğini eline aldı. Silah şeklinde olan işaret fişe-

ğinin içini kontrol etti ve sadece üç kez ateşlemeye yetecek kadar fişek olduğunu gördü.

Dareau'nun hareketlenmesiyle heyecanlanan Hope, oturduğu yerden kalkarak adama yaklaştı. Dareau elindeki fişekten gözlerini ayırıp omzunun üzerinden iş arkadaşına baktı. "Helikopter geliyor," dedi. Hope'un kafası hemen gökyüzüne döndü ve dikkatli bir şekilde sesleri dinlemeye koyuldu. O da uzaktan gelen sesi yakaladığında, "Aman Tanrım!" dedi kısık bir sesle. Kendi etrafında dönerken yüzünü gökyüzünden ayırmıyordu.

"Hope, Hope buraya bak," dedi Dareau. Adamın kolundan tutarak onu köşeye çekti. "Sesi duyan yalnızca biz değiliz," dedi. Kısık sesle konuşmaya özen gösteriyordu çünkü diğerlerini korkutmak ve daha fazla telaşlandırmak istemiyordu. Hope'un gözleri telaşla büyüdü. "O canavar da Aramis de duymuş olabilir sesi."

Hope nefesi teklerken endişeyle, "Ne yapacağız?" diye sordu. Gözleri yerde oturan, onları izleyen diğerlerine kaydı. Kirli ve bitkin yüzü tekrar karşısındaki adama döndüğünde, "Sakin ol, bana bak!" diyerek sarstı onu Dareau. Kriz anında sakin durabildiği ve her şeyi kontrol altına alabildiği için şükretti Hope. İçlerinden birisi, onları yönlendirebilecek kadar soğukkanlıydı. "Ben fişeği ateşleyeceğim ve yerimizi belli edeceğim. Tabii ki bizi fark edecek kişiler sadece helikopterdekiler olmayacak. O yüzden diğerlerini toparla ve bir açıklığa çıkmamız için hareket et," dedi.

Hope hızlıca başını salladı. Dareau'nun bıraktığı kolunu diğer eliyle tutarken kafasında neler yapacağını toparlıyordu. Hızlı olmalıydı. Hemen Lola'ya dönüp, "Çantayı topla! Hızlı ol!" diye bağırdı. Kendisi de yerde baygın bir şekilde yatan Drew'a yöneldi. Adamın çantasını sırtına alırken büyük cüssesini nasıl sırtlanabileceğini düşünüyordu.

"Drew, kalk lütfen, biraz yardımcı ol bana."

"Hızlı olun, Hope!"

"Tamam, lanet olası! Adam benden ağır, tek başıma taşıyamam!" diye bağırdı dişlerinin arasından. Dareau gökyüzüne dönük

olan yüzünü onlara çevirdi ve büyük adımlarla yanlarına yaklaştı. “Helikopterin yaklaşmasına daha var. Hadi... Hızlı olursak buradan kurtulabiliriz,” dedi. Drew’un bir kolunu kendi omzuna attı, diğer kolunu da Hope sırtlandı.

Yaralı bilim insanı ağzından çıkan iniltilerle ayağa kaldırıldı. “Hazır mısın, Lola?” diye sordu Dareau. Genç kadın stresten terleyen avuç içlerini pantolonuna silerken başını hızlıca salladı. Dareau aldığı onayla, çenesiyle ileriye gösterdi ve kadının önden ilerlemesi için işaret verdi. Yön kavramını tamamen yitiren grup, gözleriyle bir açıklık arıyorlardı. Nereye yönelseler karşılaşacakları tehlikelerden ötürü bir yön belirleyemiyorlardı kendilerine.

“Biraz daha hızlı!” Dareau çok yorulmuştu. Kirli yüzü ter içinde kalmış, nefes nefese hareket ediyordu. “Lola yönlendir bizi, sana güveniyorum,” diye kısık sesiyle önden ilerleyen kadına seslendi.

Kadın kısa saçları savrulurken omzunun üzerinden ona baktı. “Bendesiniz. Drew’un durumu nasıl?” diye sordu. İki adam da aynı anda başlarını resmen sürükledikleri adama çevirdiler. Drew’un kafası öne düşmüş, bitkin bedeni bir külçe gibi yığıldı yığılacaktı. “Çok kan kaybetti.” Dareau çoktan önüne dönmüştü ancak Hope’un gözleri hâlâ adamdaydı.

“Burası iyi mi?” Eliyle ileriye gösterdi Lola. Dareau gözlerini alanda fazla gezdiremeden Lola’ya güvenmeyi seçerek onun gösterdiği yere ilerlemeleri gerektiğini söyledi. Sonunda açık bir alan bulduklarından, helikopterin onları buradan alabileceğinden emindi. “Süpersin!”

Genç kadın omuz silkip onların arasında duran Drew’a yaklaştı. Adamı yüzünü ellerinin arasına alıp kaldırdı. Gözleri odaksız, yüzü ter içindeydi. Telaşlı gözleri Hope’a döndü. Drew’un daha fazla dayanacağını sanmıyordu. Biraz daha zaman kaybederlerse adamı kaybedeceklerdi. “Ben fişeği ateşliyorum. Siz etrafa göz gezdirin,” dedi Dareau, Drew’u tutmayı Lola’ya devrederken.

Eli, belindeki fişeği kavradı ve son kez iş arkadaşlarına baktı. Gözlerini kapatıp helikopterin sesini dinledi. Derin bir nefes verip

kolunu yukarı kaldırdı, parmağını tetiğe bastı. Yerinden fırlayan fişek havaya yüksek bir sesle uçtu ve sesli bir şekilde patlayarak etrafa kırmızı bir toz yaydı. “Beş dakika sonra bir tane daha patlatacağım,” dedi bilgilendirmek için.

Zamanın geçmesini beklerken yutkunup gözlerini ağaçların arasındaki hafif aydınlık aralıklarda gezdirdi. Beş dakikanın dolup dolmadığını saatinden kontrol ettikten sonra kolu bir kez daha yukarı kalktı ve bir fişek daha patladı. Gözleri tekrar gökyüzüne döndü ve neredeyse kulaklarını delen yüksek sese bir umutla tutundu. Onları fark edecekdilerdi. Buradan gitmek için son şansları olduğunu hepsi çok iyi biliyordu.

Yaklaşık iki dakika sonra üstlerindeki yıpranmış kıyafetleri savuracak şiddette bir rüzgâr hissettiler. Pervanenin gürültülü sesi yüzlerini buruşturmalarına neden oldu. Dareau bir kez daha ileride, havadaki helikopteri izleyen bilim insanlarına döndü. “Başardık,” dedi. Lola yüzüne yorgun bir tebessüm oturduğunda Hope boğazındaki düğümü yutkunarak yok etmeye çalışıyordu.

Dareau başardıklarını söylüyordu, öyleyse Hope neden kaybettiklerini düşünüyordu?

Helikopter onları çoktan fark etmişti ve onları taşıyabilmek için bir halat indirmişlerdi. Dareau koşturarak sarkan halatın ucunu tuttu. Yarattığı rüzgâr etraflarındaki ağaçları uçuştururken Dareau kolunu yüzüne siper etti ve sesini bastıran pervane sesine rağmen diğerlerine duyurabilmek için var gücüyle bağırdı. “Hope! Buraya gelin!”

Hope ve Lola hiçbir şey duymasalar da adamın el hareketlerinden ne demek istediğini anlayarak Dareau’nun kavradığı halata doğru koşurdular.

Helikoptere ulaşan ilk beden, yaralı Drew’di. Adamın kendinden geçmiş bedenine doladıkları halatla yukarı çekilmesini izlemişlerdi. İkinci çıkan ise Hope’du. Adamın çıkışını izledikten sonra Lola’nın da güvenli bir şekilde helikoptere ulaşmasını sağladı Dareau. En

son kalan Dareau elinde tuttuğu halatı beline bağlayacakken ardından gelen sesle donup kaldı.

Helikopterin gürültüsüne rağmen tehlikeyi sezen tüm organları isyan etmeye başlamıştı. Dareau duymaması gereken o sesi duymuştu. “Profesör?” Çenesi kaskatı kesilirken gözleri kitlenmiş bir şekilde ileriye bakıyordu. Sanki tüm sesler gitmişti ve kafasında yankılanan tek bir ses, tek bir kelime vardı...

Profesör...

Göz bebekleri titrerken birkaç kez sertçe yutkundu ve kendine gelmek istercesine kafasını sağa sola salladı. Titreyen dizlerine rağmen ayaklarını hareket ettirdi ve arkasına döndü. Bir adım gerilemesine neden olacak şeyi gördü. Onu en son gördüğünde delirmiş gibi elindeki bıçağı defalarca Drew’un bacağına saplamıştı. Şu an ondan ürkmesi son derece normaldi. Ağzını açıp bir şey diyemiyordu. Hemen üstlerinde uçmaya devam eden helikoptere bakan adama bir şey diyemiyordu. Karşısındaki ürkütücü beden sonunda yüzünü ona çevirdiğinde iliklerine kadar titredi. Profesör Aramis, kirden birbirine giren saçları, solmuş ten rengi, ışığı gitmiş gözleri ve paspallı görüntüsüyle karşısında dikiliyordu. Gözlerindeki donukluk öylesine korkutucu görünüyordu ki adamın her şeyi yapabileceğini biliyordu.

“Profesör, gidiyor musunuz?” diye sordu bir kez daha masum çıkan sesiyle. Sanki yaşanan hiçbir şeyden haberi yoktu, yaptıklarından habersizdi. Dareau kendisine doğru adım atmaya başlayan bedene korkuyla baktı ve durması için elini kaldırdı. “Dur orada! Gelme!” Adamın atacağı adım havada kaldı ve karmaşık bakışların ardından tekrar geriye yerleşti.

Dareau kendini güvene almak isteyerek bir adım daha geriye gitti ve sırtındaki çantanın kollarını ipi tutmayan eliyle kavradı. “Dareau, beni burada mı bırakacaksınız? Ama neden?” Aramis başını sağa eğerek ona bakmayı sürdürdü. “Beni burada bırakmayın. Burası gece çok korkunç oluyor.”

Dareau dudaklarını birbirine bastırđı ve adamın iç burkan göruntüsüne hüzünle baktı. “Gitmeliyim, Aramis,” dedi. Kelimelerini net olarak duyamasa da dudaklarını okuyarak anlayan adam, kaşlarını çatarak ona baktı. Daha deminki masum adam gitmiş, bir anda eli kanlı o korkunç yaratık geri gelmişti sanki. Dareau elindeki ipi iki kez kendine doğru çekti ve işaret verdi. İşaretinin alınmasıyla yukarı doğru havalanırken, bunun olmasını istemeyen hasta profesör ileri atılarak onu yakalamaya çalıştı.

Dareau bir anda hırçınlaşan adamdan gözlerini çekerek kafasını yukarı kaldırdı. “Daha hızlı çekin!” Tekrar aşağı bakmaya fırsatı olmadı çünkü Aramis Harrison, çantadan sarkan ipi tutmuş ve onu aşağı çekiştirmeye başlamıştı. “Beni burada bırakamazsın!” diye bağırırken, Dareau’yu sonunda ipten kopararak yere düşürmeyi başardı.

Yukarıdan gerçekleşen olayları izleyen Hope, ne yapacağını şaşırılmıştı. Yerde boğuşan ikili öyle korkunçtu ki. “Durun!” diye bağırđı içerideki görevlilere. “İlerlemeliyiz, efendim,” diye yanıt aldı. “Saçmalamayın! Dareau sağlıklı, onu burada bırakamayız.” Adamın dediğini yapmayacağını anlayınca, bir anda ileri atılarak adamın kontrolü altında olan makarayı kavrayıp, “Onlara yaklaşın!” diye bağırđı sesini duyurmak için.

Dareau boğazını saran pençe gibi parmaklardan kurtulur kurtulmaz onu kenara attı. “Ben bu grubun lideriyim, burada bırakamazsınız beni! İyileşmek istiyorum!” Dareau ayağa kalkarak ileride yere düşen çantayı eline aldı ve ona tekrar saldırmak isteyen adamın yüzüne sertçe vurdu.

Aramis sarsılarak yere düştüğünde bir eli de burnuna gitmişti. Dareau, burun kanamasının verdiği şaşkınlıkla olduğu yerde kalan adamın verdiği fırsatla tekrar koştu ve ipi kavradı. Elindeki kandan gözlerini ayıran Aramis, sonunda helikoptere binen ve yukarıdan

onları izleyen eski iş arkadaşlarına baktı. Hope, Dareau ve Lola ağaçların arasında gittikçe kaybolan bedeninin gözlerinde gördükleri o bakışı asla unutamayacaklardı.

Aramis David Harrison iyileşebilirdi.

Aramis David Harrison eskisi gibiydi.

Aramis David Harrison ölüme mahkûm edilmişti.